

بزرگ‌ترین حامی حضرت رسول‌الله اعظم(ص) مسلمان بود یا کافر؟

۱۵ تیر ۱۳۹۳ ساعت ۱۶:۳۹

درگذشت ابوطالب و خدیجه کبری مصیبت بزرگی برای رسول خدا بود. پیامبر اعظم(ص) میفرماید: «تا زمانی که ابوطالب زنده بود، قریش نمیتوانست هیچ‌گونه ناخوشایندی برای من ایجاد کند.»

در تاریخ درگذشت حضرت ابوطالب بن عبدالمطلب، عموی بزرگوار پیامبر(ص) اتفاق چندانی نیست. با این‌که مورخان و سیره نگاران همگی متفقند که وی در سال دهم بعثت سه سال پیش از هجرت در مکه معظمه، بدرود حیات گفت، ولی در روز و ماه وفاتش اختلاف دارند. برخی بیست و ششم رجب و برخی دیگر هفتم ماه مبارک رمضان، یعنی سه روز پیش از وفات حضرت خدیجه کبری(س) همسر رسول خدا(ص) را روز درگذشت آن بزرگ مرد هاشمی می‌دانند.

امام صادق علیه السلام میفرماید: «مثل حکایت ابوطالب، مثل اصحاب کهف است که ایمان خود را مخفی کردند و اظهار شرک نمودند، پس خداوند اجر و پاداش آنان را دو چندان داد.»

(بحار الانوار، ج ۳۵ ص ۷۲)

یکی از شخصیت‌های نقش‌آفرین صدر اسلام، حضرت ابوطالب پدر علی(ع) است. وی در هنگامی که پدر عالیقدر اسلام از همه سو هدف تیرهای زهرآگین مشرکان مکه بود مردانه از آن حضرت حمایت کرد و بدین وسیله در گسترش اسلام و تقویت مسلمانان نقش مهمی ایفا کرد.

نام و نسب ابوطالب

نام ابوطالب، عمران است و بعضی او را عبدمناف نامیده‌اند. چون فرزند بزرگش طالب بود، او را ابوطالب خواندند. وی ۳۵ سال قبل از تولد پیامبر اسلام(ص) در مکه معظمه در خانواده‌ای برجسته و خداشناس دیده به جهان گشود. او با عبدالله پدر پیامبر(ص) برادر بود. پدرش عبدالمطلب جد پیامبر اسلام است که همه قبایل عرب وی را به عظمت و بزرگواری می‌شناختند و از او به عنوان مردی با کفایت و مبلغ آیین توحید ابراهیم یاد می‌کردند.

عبدالطلب، چنان مورد توجه دنیای آن روز بود که او را با لقب سید البطحاء آقای سرزمین مکه و حومه آن و ساقی الحجیج آب دهنده حاجیان خانه خدا و ابوالساده پدر بزرگواری‌ها و حافر الزمزم ایجاد کننده چاه زمزم میخواندند.

عبدالطلب در حفظ و حراست وجود مبارک حضرت محمد(ص) بسیار کوشا بود. شیعه و اهل سنت بر این حقیقت معترف‌اند.

ابوطالب از چنین پدری به دنیا آمد و در خانه چنین شخصیت‌بزرگ و الهی پرورش یافت. ابوطالب چهار پسر و دو دختر داشت. پسران او ده سال با یکدیگر فاصله سنی داشتند. طالب پسر بزرگ اوست که از او نسلی باقی نمانده است. دومین فرزند او عقیل و سومین آنها جعفر معروف به جعفر طیار و چهارمین و آخرین فرزند پسری وی حضرت علی(ع) است.

دو دخترش یکی فاخته نام داشت که او را ام‌لہانی میخواندند و دختر دیگرش ریطه یا اسماء است. فرزندان ابوطالب همه از فاطمه بنت اسداند.(۱)

ابوطالب در خانواده‌های خداپرست و موحد و در سایه پدری همچون عبدالطلب که از کمالات روحی و امتیازات معنوی برخوردار بود، پرورش یافت. و همانند پدرش در مسیر آیین حنیف ابراهیمی قدم برمی‌داشت و منصب سقایت و آبرسانی به زایران خانه خدا و پاسداری از جان حضرت محمد(ص) را به نیکویی بر عهده گرفت.

ابوطالب نه تنها تحت تاثیر شرک و بت پرستی مردم مکه قرار نگرفت، بلکه در مقابل شیوه‌های جاهلیت ایستادگی کرد و نوشیدن مشروبات را بر خود حرام ساخت و خود را از هرگونه فساد و آلودگی، برحذر داشت.

او نخستین کسی است که سوگند خوردن اولیای مقتول برای اثبات قتل را در امر قضا، سنت قرار داد و بعدها اسلام نیز آن را با نام قسامه تثبیت کرد.

مورخان نوشته‌اند: ابوطالب سه سال قبل از هجرت، بعد از آن که پیامبر(ص) و یارانش از شعباً خارج شدند، در ماه شوال یا ذی القعدة در سن ۸۴ سالگی از دنیا رفت.

و در حالی دنیا را وداع گفت که قلبش لبریز از ایمان به خدا و عشق به محمد(ص) بود. بدنش را در مکه معظمه در مقبره حجون معروف به قبرستان ابوطالب دفن کردند. با مرگ او خیمه‌های از حزن و اندوه بر پیامبر اسلام و مسلمانان آن روز که کمتر از پنجاه نفر بودند، سایه افکند زیرا آنان بهترین حامی، مدافع و فداکار در راه اسلام را از دست دادند.

ابن کثیر و ابن اثیر نقل می‌کنند: کفار قریش پس از وفات ابوطالب بر سر مبارک پیامبر(ص) خاک - و گاهی روده گوسفند - می‌ریختند. اندوه مسلمانان چند روز بعد با درگذشت حضرت خدیجه، رکن دیگر اسلام و حامی پیامبر خدا، دو چندان شد. درگذشت ابوطالب و خدیجه کبری مصیبت‌بزرگی برای رسول خدا بود. پیامبر(ص) می‌فرماید: «تا زمانی که ابوطالب زنده بود، قریش نمی‌توانست هیچ گونه ناخوشایندی برای من ایجاد کند.» ابوطالب پس از درگذشت عبدالمطلب، کفالت و سرپرستی محمد(ص) را که هشت ساله بود به عهده گرفت و تا هنگام وفاتش، ۴۲ سال تمام پروانه اوار به گرد شمع وجود او گشت. و در تمام حالات، در سفر و حضر از او حراست و حفاظت کامل کرد و در راه هدف مقدس پیامبر اسلام که نشر آیین یکتاپرستی و ریشه‌کن کردن شرک و بت‌پرستی بود از هیچ کوششی دریغ ننمود،

حتی به مدت سه سال در کنار پیامبر(ص) و سایر بنی‌هاشم در شعب ابیطالب - که دره‌های خشک و سوزان بود - به سر برد. وی همواره ایمان خود را کتمان می‌کرد تا بهتر از اسلام و حضرت محمد(ص) دفاع کند

آدرس مطلب :

<https://www.cafetariikh.com/news/۲۷۴۶۹/کافر-یا-مسلمان-ص-اعظم-لاله-رسو-حضرت-حاجی-ترین-بزرگ>